1. kapitola

Probudila jsem se s nepříjemným pocitem bolesti v zádech a podbřišku. Netušila jsem, co se mi to děje. Vyděšená jsem běžela za maminkou, do její ložnice.
„Mami? Mami!“
„Co se děje, Lucrezie?“
„Maminko…mě bolí záda…a tady…“ ukázala jsem mamince na místo, kde jsem cítila bolest.
Maminka Vanozza se mi podívala na košili zezadu.
„Lucrezie, to nic…“ chlácholila mne.
„Ale maminko, když mě to tolik bolí… co se to se mnou děje?“ domáhala jsem se odpovědi.
„Pojď… umyješ se a pak ti vše vysvětlím.“
A opravdu… vysvětlila mi, co mě teď bude čekat…

Z vedlejšího pokoje jsem zaslechla hlas mého bratra Cesareho:
„Lucrezie?“
„Cesare!“ vrhla jsem se mu kolem krku.
„Ale no tak, Lucrezie…“ usmívá se a letmo mi políbí vlasy.
„Jsi nějaká smutná…“.
„Víš, maminka říkala, že prý se brzy budu vdávat…“
„A to tě trápí?“ diví se.
„Trápí… jak se mám vdát za někoho, koho neznám. A navíc je až ze Španělska.“
„A kdo konkrétně?“
V Cesarově tváři se objevil jemný úsměv.
„Don Gaspar d´Aversa.“
„To je prý úžasný mladík, jen o čtyři roky starší než ty, Lucrezie. Vzdělaný a miluje umění.“
„To je mi jedno! Já si ho nevezmu!“ křičím a nejradši bych vyskočila z okna, jen abych sňatku s donem Gasparem unikla.
„Lucrezie, uklidni se…“
„Neuklidním!“ vyjeknu pobouřeně.
„A ty taky zmiz!“
„Jak chceš…“
Cesare pomalu odchází.
Sedám si na postel a trucuju…

„Lucrezie?“
Maminka právě vešla do mé komnaty.
„Nech mě!“
„Zlatíčko, mám pro tebe dobrou zprávu.“
„Jakou?“ vzbudí můj zájem.
„Půjdeš na několik týdnů k tetičce Adrianě.“
„K ní?“
„Ano, a také k tatínkovi…“
„K tatínkovi!“ usměju se.
„Ano, srdíčko, k tatínkovi. Ale slib mi, že se tam budeš chovat slušně a nebudeš zlobi tetičku Adrianu.“
„Nebudu, maminko…“ slíbím.
Jenže to netuším, KDO tam ještě kromě tatínka a tety na mě čeká...

2. kapitola

„Vítej, sluníčko moje,“ usmál se na mne tatínek, kardinál Rodrigo Borgia.
„Tatínku!“
„Lucrezie, už ti maminka říkala o té svatbě?“
„Ano…“ posmutněla jsem.
Vtom se odněkud vynořila dívka, asi o rok či dva starší než já. Měla hnědé vlasy a pronikavé, modré oči.
„To je Giulia,“ představil mi ji otec.
„Já jsem Lucrezie,“ usmála jsem se na ni.
„Těší mne, Lucrezie,“ řekla odměřeným tónem a rychle odešla.
Nechápala jsem její nepříliš přátelské přijetí.

Tetička mi ukázala pokoj, ve kterém budu teď pár týdnů bydlet. Je útulný, s velkým oknem, které mi poskytuje výhled do zahrady. U okna je skříň na šaty a vedle ní postel s nebesy. Je v něm i stolek se zrcadlem a malá skříňka na knihy. Teta odešla a já si začala přendávat své oblíbené šaty do skříně. Když už jsem byla s touto „prací“ téměř hotova, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“
Do pokoje vchází Giulia, a nese v ruce malinkou krabičku na šperky.
„To je od tvého otce, Lucrezie.“
„Děkuji ti, Giulio…“ přebírám od ní otcův dárek.
Uvnitř krabičky je řetízek s přívěskem rodu Borgiů.
„Máš to prý opatrovat jako oko v hlavě, Roderigovi na tom hodně záleží,“ říká Giulia znuděně a odchází.
„Giulio, počkej!“ volám za ní, ale kdeže je jí konec.

Blíží se večer a tak se jdu projít zahradami otcova domu. Sedám si do besídky a vdechuji omamnou vůni popínavých růží. Vtom uslyším Giuliin hlas:
„Ale no tak, Roderigo! Chceš, aby nás Lucrezie viděla?“
„Giulio, já tě chci jen políbit….“ odpovídá jí můj otec.

Ne! To mi nemůže udělat! Moje maminka si sice po rozvodu našla nového manžela, ale proč si tatínek musel vybrat zrovna Giulii?
Rychle se zvedám z lavičky a spěchám do svého pokoje, Usedám na postel a pláču.
„Proč? Proč mi tohle tatínek dělá?“ vzlykala jsem.
Vtom jsem zaslechla kroky přede dveřmi….

3. kapitola

Pomalu jsem přišla ke dveřím a otevřela je. Ve dveřích stála tetička Adriana.
„Co se děje, Lucrezie?“ ptá se.
„Nic, tetičko, nic…“ snažím se rychle si utřít slzy.
„Ale dítě, něco tě trápí… jen se mi svěř, já to tatínkovi nepovím…“
„Nic, teto, nic mě netrápí.“
„No jak chceš, Lucrezie…“
Teta odchází z mého pokoje.
Smutně jsem se zadívala na svůj odraz v zrcadle. Mé rusé vlnité vlasy mi spadají do tváře a zakrývají modrozelené oči. Převlékla jsem se a šla spát.

Slunce mě šimrá po tváři. Ne, ještě chvilku mě nech spát! Po pěti minutách se vysoukám z postele a jdu k oknu. Otevřu jej a dýchám čerstvý vzduch ze zahrady, provoněný pylem. Obléknu si modré šaty a vlasy si spínám do volného drdolu. Cestou na snídani potkám Giulii.
„Dobré ráno,“ pozdravím ji, ale ona mi neodpoví. Dnes vůbec nemám chuť k jídlu. Žvýkám pečivo, ale moc mi nechutná. Vstávám od jídla a jdu s omluvou do zahrady. Přemýšlím nad tím, proč otec nebyl na snídani.

Čtu si v besídce knihu, když vtom na mne padne stín. Giulia!
„Máš jít okamžitě k Roderigovi!“ přikazuje mi.
„Okamžitě?“ pípnu.
„Ano, okamžitě!“
Giulia naštvaně odchází.

Jdu s knihou v ruce k otcově pracovně. Zaťukám a vejdu.
„Lucrezie, jsem rád, že jsi přišla.“
„Pročpak jsi nebyla na snídani, tatínku?“
„Musel jsem zařizovat něco ohledně delegace k papežovi…“ omlouvá se otec.
„Delegace?“ podivím se.
„Ano, z Portugalska a Španělska.“
Při zmínce o Španělsku zesmutním.
„Copak se děje, dítě moje?“
„Nic, tatínku…“.
„Ale proč jsem tě zavolal, Lucrezie… byl tu posel a nechal Ti tu tohle,“ ukazuje na balíček na stole.
Vezmu jej do ruky a otevřu. Je v něm kniha „Dekameron“.
„Od koho to je?“ divím se.
„Od tvého budoucího manžela,“ usměje se otec.
„Potřebuješ ještě něco, otče?“ zeptám se.
„Ne, zlatíčko, je to všechno.“
Sedím ve svém pokoji a listuji knihou. Uprostřed je vložený dopis. Otevřu obálku a čtu…

4. kapitola

Drahá Lucrezie,
Doufám, že se Vám daří dobře a že Vás můj dárek potěšil. Dlouho jsem přemýšlel, čím Vám udělat radost.
Ano, teď, při psaní tohoto dopisu na Vás myslím. Je mi líto, že s Vámi teď nemohu být. V duchu si představuji Vaši tvář…ano, už od dvanácti let, kdy domluvili naši svatbu…Jistě jste velmi krásná…
Chci být teď s vámi a objímat Vás…a líbat…Vaše rty jsou jistě sladké jako hrozny z francouzských vinic…
Myslím na Vás, a je mi smutno…nemohu se dočkat, až Vás uvidím naživo. Jsem si jist, že mi budete dobrou manželkou…

Váš don Gaspar d´Aversa

Odložím dopis a přemýšlím nad tou poslední větou… dobrou manželkou? To si jenom myslíte…vy náfuko! A ještě mi tam psát, že mě chce líbat! Ta drzost! Takovéhle věci by si mohl odpustit.

(o týden později)
„Lucrezie? Už jsi připravená?“ volá na mne teta.
„Ano, tetičko, jen si připnu náhrdelník.
Vyjdu z pokoje a teta se úplně rozplývá nad mým zevnějškem:
„Ty jsi dokonalá, Lucrezie…“
‚Hm…dokonalá… ´ (pomyslím si),…to se ještě uvidí…jestli dokonalá…to ještě, teto, nevíš, čeho je Lucrezia Borgia schopná. ´

Ve Vatikánu nás otec posadí na čestná místa úplně vepředu. Takhle zblízka jsem papeže ještě nikdy neviděla. To už ale přijíždí první z členů delegace na koni. Jeden z nich se za mnou otočí. Zčervenám a dívám se jinam. Giulia si toho všimne a probodne mě pohledem plným nenávisti.